

РЕШЕНИЕ

№ 23025

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4060** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ във връзка с вр. чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/.
Образувано е по жалба от Д. Д. В., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-006/27.02.2026 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място], с която на основание чл. 33, ал. 1 от Правилник за прилагане на Закона за закрила на детето /ППЗЗД/ и чл. 27, ал.1, вр. с чл. 26, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 2 и чл. 25, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/ е настанена временно спешно непълнолетната Л. Д. В., с майка - Д. Д. В. и баща – неизвестен, в семейството на Д. Д. С. Л. – сестра на детето, с адрес в [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 3 за срок от една година и до до произнасяне на съда по чл. 28 от ЗЗД, или промяна на обстоятелствата.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразно издадена, в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска нейната отмяна. Според оспорващата детето е със здравословен проблем и е диспансеризирано с постоянно наблюдение с периодични прегледи. С детето Л. няма никаква връзка, телефонът ѝ бил изключен, а изграденият режим и навици, съобразно нейното състояние, са били нарушени. Констатациите в заповедта, че детето е negliжирано и недохранено, живее при неподходящи битови условия и без да се полагат адекватни грижи за него от майката и бабата, сочат за лъжи и клевети.

Ответникът – директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноска за юрисконсултско възмъгравдение.

Назначения особен представител на заинтересованата страна Л. Д. В. изразява становище, с което

счита че са налице предпоставките за настаняване на детето в семейството на билзи и роднини, съответно счита заповедта за законсъобразна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата и с приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-006/27.02.2026 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място], на основание чл. 33, ал. 1 от ППЗЗД и чл. 27, ал.1, вр. с чл. 26, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 2 и чл. 25, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗДет е настанена временно спешно непълнолетната Л. Д. В., с майка - Д. Д. В. и баща – неизвестен, в семейството на Д. Д. С. Л. – сестра на детето, за срок от една година и до до произнасяне на съда по чл. 28 от ЗЗД, или промяна на обстоятелствата.

За да постанови този резултат, административният орган е приел, че за детето съществува сериозен риск за живота и здравето му, свързан с установен здравословен (кардиологичен) проблем от години. Потребностите му са negliжирани, недохранено е и живее при неподходящи хигиенно - битови условия, не посещава училище, а майката и бабата не са в състояние да полагат адекватни грижи за него.

Заповедта е мотивирана със социален доклад, изготвен на 26.02.2026 г. от главен експерт-психолог А. В. К. по повод постъпили сигнали за дете в риск на Националната телефонна линия за деца (НТЛД) при Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД) от сестрата на детето - Д. Д. С. Л..

От първия подаден сигнал на 04.12.2025 г. става ясно, че непълнолетната била отписана от учебното заведение 144 СУ „Народни будители" на 04.12.2025 г., като за последната учебна година не е посещавала училището. Съобщено е, че детето се отглежда от майката с помощта на бабата по майчина линия, бащата е неизвестен. Сигналоподателката дала сведение, че детето било подложено на системен психически тормоз, ангажирано е да стои у дома или да помага на бабата при пазаруване. Според данните, представени в сигнала, майката страдала от неустановено заболяване, а детето прекарвало по-голямата част от времето си в грижи за майката и бабата. Съобщила, че детето отказвало да отговаря на телефонните ѝ обаждания. Изразила своите притеснения относно безопасността, емоционалното и психическо състояние на детето, за неговото здраве и развитие, както и за риска от отпадане от образователната система и търси съдействието на органите за закрила.

От доказателствата в преписката се установява, че от Отдел „Закрила на детето" при Дирекция „Социално подпомагане" (ОЗД при ДСП) - Л. са предприети действия за проучване на сигнала за дете в риск. Посетен е посочения в сигнала адрес от гл. социален работник. След анализ на постъпилата информация и направената проверка не е констатиран риск за детето, поради което ОЗД при ДСП - Л. е прекратила проверката по сигнала.

На 11.02.2026 г. е получен вторият сигнал, подаден към НТЛД и приет от консултант М. А., впоследствие препратен към ОЗД към ДСП - Л. на А. К. - главен експерт-психолог. От сигнала става ясно, че детето не посещавало училище от миналата учебна година (2024/2025). Непълнолетната била подложена на системен психически тормоз от страна на нейната баба, изразяващ се в социална изолация и системни скандали. Сигналоподателката съобщила, че сестра ѝ имала симптоми на депресия, занемарила е външния си вид и личната си хигиена и имала суицидни мисли.

В изготвения от гл. експерт-психолог А. К. на 26.02.2026г. доклад подробно е описана ситуацията в семейството след осъществената проверка на получения сигнал на 11.02.2026 г.

Посетен е адреса на детето, проведени са срещи с роднините, изискана е информация от личен лекар и училище. Установени са рискове в биологичното семейство и условия, неподходящи за отглеждане на дете. Посочено е, че детето е отпаднало от образователната система, липсват задължителни ваксини, същото е с поднормено тегло и суицидни мисли. Установен е риск от пренебрегване, риск от психическо насилие, риск от отпадане от образователната система, риск за нормално психосоциално и нравствено развитие, риск за здравето и развитието на детето. Предвид констатираните рискове, както и липсата на съдействие от страна на майката и бабата, е отчетена необходимостта на детето да бъде предоставена полицейска закрила за запазване живота и здравето му.

На 27.02.2026 г., след запознаване с процесната заповед, с писмена декларация по чл. 24, ал. 3 от ППЗЗДет, Д. Д. С. Л. е изразила съгласие да поеме грижата за сестра си.

Предвид това, е взето решение спрямо детето да се предприеме мярка за закрила на основание чл. 4, ал. 1, т. 2 от Закона за закрила на детето – настаняване в семейството на неговата роднина - Д. Д. С. Л. за срок от една година и до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДет, или промяна на обстоятелствата.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

С Определение № 14404 от 15.04.2026 г., съдът е оставил без разглеждане жалбата на Н. М. А. /баба по майчина линия/, срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-006/27.02.2026г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място] като процесуално недопустима, като е прекратил производството по административно дело № 4060 по описа за 2026г. на Административен съд София-град, II-28 състав в тази му част.

Жалбата, подадена от Д. Д. В. /в качеството на родител/ срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-006/27.02.2026г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място], е процесуално допустима, като подадена при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законоустановения срок по чл. 27а, ал. 1, предл. второ от ЗЗДет.

Разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Оспорената заповед е индивидуален административен административен акт по смисъла на АПК, обективиран в писмена форма и подписан от издателя си. Съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗЗДет, настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" (ДСП) по настоящия адрес на детето. С оглед настоящо местонахождение на детето Л. Д. В. в [населено място], [улица], ет.3, ап.17 и попадането на същата община към ДСП – Л. като териториална структура на Агенция за социално подпомагане (АСП), оспорената заповед е издадена от директора на тази дирекция като материално и териториално компетентен административен орган. Предвид това, съдът счита, че не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити / арг. от чл. 146, т. 2 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Същият отговаря на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му - чл. 33, ал. 1 от ППЗЗД и чл. 27, ал.1, вр. с чл. 26, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 2 и чл. 25, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗДет, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад, изготвен на 26.02.2026 г. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад. Наличието на мотиви, извън процесната заповед е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в доклада представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно

административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта.

Относно спазване на административнопроизводствените правила на основание чл. 146, т. 3 от АПК, съдът не намери нарушения, които да обуславят отмяна на административния акт само на това основание. Жалбоподателката е реализирала правото си на обжалване на заповедта, по повод на което е образувано и настоящото съдебно производство, същата не е лишена от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Относно правилното приложение на материалния закон по чл. 146, ал. 4 от АПК съдът съобрази следното:

Издадената заповед касае предприемане на административна мярка за закрила на дете в риск чрез настаняване извън семейството. В разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от [ЗЗДет](#) са изброени изчерпателно основанията за това, а именно: 1.) чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени; 2.) чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 3.) чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; 4.) което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; 5.) в случаите по чл. 11 от Конвенцията от 1996 г. и 6.) чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на Закона за радиото и телевизията и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие.

Съгласно чл. 26 от ЗЗДет, настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство или в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда. До произнасяне на съда ДСП по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред. Такъв е предметът и на процесната заповед, а именно - за временно настаняване на детето в семейството на неговата роднина Д. Д. С. Л. /сестра/, която заповед има действие до произнасянето на съда по чл. 28 от ЗЗДет или до промяна на обстоятелствата.

От изложеното следва, че за да възникне основание за издаване на административен акт за временно настаняване, е необходимо от страна на компетентния административен орган да е направена преценка за наличие на някое от обстоятелствата, формулирани в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗЗД, която предоставя възможност детето да бъде настанено за отглеждане извън семейната му среда.

Видно от доказателствата в преписката, ДСП – Л. е направила извод за наличие на обстоятелства по т. 1 и т. 2 на чл. 25, ал. 1 от ЗЗД, а именно че Може да бъде настанено извън семейството дете чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права, както и дете, чиито родителски права са ограничени и чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето.

От събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че действително майката Д. Д. В. не е била в състояние да полага адекватни грижи за детето си и не е успяла да осигури благополучието му в сигурна и безопасна семейна среда за нормалното му развитие.

В случая се касае за 14 годишно дете, което освен физически нужди, особено силно има нужда и от психологическа и емоционална подкрепа. Макар чисто материалните и хигиенно-битовите условия да са важни за отглеждането на детето, също толкова важни са и емоционалната връзка, подкрепата, личният пример, междуличностните взаимоотношения и привързаността към детето

от страна на родителите и възходящите. И ако първата категория грижи могат да се сведат до материални възможности, то вторите зависят изцяло от личното отношение и желание на родителя.

Съдът намира за безспорно установена фактическата обстановка, че детето е живяло в среда, която е била силно вредна за неговото емоционално и психическо развитие, като след оценка на рисковете за детето правилно е предприета мярка за закрила от страна на компетентните органи. По делото несъмнено се налага изводът, че непълнолетната Л. Д. В. е дете в риск по смисъла на § 1, т. 11, б. „а“, „б“, „в“ и „д“ от ДР на ЗЗДет., тъй като съществува опасност от увреждане на нейното физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, предвид обективните факти, свързани с начина ѝ на живот и отношенията в семейството.

На следващо място, с предприетата мярка по чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗДет е постигната и целта на закона, а именно да бъдат защитени интересите на детето, като правилна е и целесъобразна е преценката на ответния административен орган към датата на постановяване на обжалваната заповед за наличие на основание по чл. 25, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗДет - защита на висшите интереси на детето, които имат приоритет пред желанията или интересите на родителя.

При горните съображения се налага извода, че временната мярка за закрила, приложена по административен ред е постановена при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 102,26 евро, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 28-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. В. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-006/27.02.2026 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място].

ОСЪЖДА Д. Д. В. да заплати на Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., [населено място] сумата от 102,26 евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИ

Я: